

Sygn. akt IV KK 75/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 r.,
sprawy **K. R.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k., i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 4 lipca 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
w K.
z dnia 22 listopada 2013 r.

I. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C.- Kancelaria
Adwokacja w K. kwotę 442, 80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote
i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, za
sporządzenie i wniesienie kasacji;**

**III. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do zarzutów kasacji Sąd Najwyższy stwierdza co następuje;

Jako pierwszy w kasacji podniesiono zarzut obrazy przepisów prawa karnego materialnego art. 280 § 1 k.k. w zw.438 pkt 1 k.p.k. polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony K. R. wraz z oskarżonym D. M. w dniu 16 lutego 2012 r.

działając wspólnie i w porozumieniu grożąc użyciem przemocy wobec K. Ć. zabrali kwotę 295 zł na szkodę Grupy Inwestycyjnej M. z siedzibą w K. tj. przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k., podczas gdy ten oskarżony nie był w tym czasie na miejscu zdarzenia; działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym D. M. w dniu 21 lutego 2012 r. na szkodę Zakładów [...] z siedzibą w K. grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec D. G. zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1.725,04 zł podczas gdy ten oskarżony nie był na miejscu zdarzenia.

Powyższy zarzut stanowi powtórzenie zarzutu apelacyjnego, należycie rozpoznanego przez Sąd Okręgowy w K. W istocie jest to zarzut kwestionujący poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym. Słusznie zauważa Prokurator Okręgowy w K. w odpowiedzi na kasację, że D. M. w toku postępowania przygotowawczego w dniu 14 marca 2012 r. dokładnie opisał okoliczności dokonania obu zarzucanych mu czynów oraz wskazał, jaki miał w nich udział K. R. Wyjaśnienia te podtrzymał przesłuchany przez prokuratora w dniu 15 marca 2012 r., oraz w toku rozprawy przed Sądem Rejonowym w K. w dniu 11 września 2012 r. Postawa D. M. spowodowała, że Sąd I instancji uchylił izolacyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Następnie jednak oskarżony zmienił swoje wyjaśnienia i podał, że w dokonaniu obu przestępstw brała udział nierozpoznana osoba o pseudonimie „K.”, a wyjaśnienia obciążające K. R. złożył na skutek presji policjantów (t. I, k 58 - 72; k. 107 - 108; t. VI, k. 917 - 924; 960 - 966). W zaprezentowanej perspektywie, należy podzielić stanowisko obu Sądów, co do uznania za wiarygodne wyjaśnień D. M. z postępowania przygotowawczego. Wyjaśnienia te zostały złożone w niedługim czasie od daty zarzucanych czynów, były obszerne oraz zawierały szereg istotnych szczegółów, odnoszących się między innymi do udziału K. R. w dokonaniu rozbojów.

W kasacji zawarto też zarzut obrazy przepisów postępowania art. 438 pkt 2 k.p.k., polegający na nieuwzględnieniu zeznań świadka Ka. R. na okoliczności przebywania oskarżonego w dniach 16 i 21 lutego 2012 r. w miejscu zamieszkania i uczestniczeniu w pracach remontowych w mieszkaniu; nieprzeprowadzenie dowodu z rozmów telefonicznych, zgodnie z treścią art. 237 k.p.k.

Odnośnie tego zarzutu to należy podzielić pogląd z odpowiedzi na kasację, iż Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zeznań świadka Ka. R. Ocena ta była swobodna, mieściła się w granicach określonych w przepisie art. 7 k.p.k. Odmowa uznania za wiarygodne zeznań tego świadka została przekonywująco uzasadniona. Słusznie zatem Sąd Okręgowy w K. nie uznał za zasadny zarzutu apelacyjnego o zbieżnej treści z zarzutem kasacyjnym (zob. s. 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W kasacji podniesiono również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.) polegający na pominięciu dowodu zeznań Ka. R.; brak dowodu na treść rozmów telefonicznych; nierozpoznanie oskarżonego podczas okazania; brak jakichkolwiek dowodów z linii papilarnych oskarżonego w miejscach zdarzeń, śladów obuwia.

Co do tego zarzutu, to w zakresie okazania, jak trafnie wskazano w odpowiedzi na kasację, K. R. nie został rozpoznany, gdyż podczas rozbojów sprawcy mieli zakryte twarze. Odnośnie rozmów telefonicznych, to w trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym w K. dokonano analizy połączeń telefonicznych K. R., a dowód ten został przeprowadzony przez ten Sąd z urzędu (t. VII, k. 1030 - 1033). Zarówno uczestniczący w rozprawach w dniach 25 lutego 2013 r. i 27 marca 2013 r. adwokat A. C., jak i wówczas oskarżony K. R., nie skorzystali z prawa do zadawania pytań biegłej, żaden z nich nie przedstawiał także zarzutów do obu części opinii biegłej (t. VII, k. 1089 – 1104, k. 1145 – 1146). Rzeczywiście w miejscach zdarzeń, zostały zabezpieczone ślady linii papilarnych i obuwia, jednakże nie nadawały się one do dalszych badań, stąd nie mogły być podstawą jakichkolwiek ustaleń w przedmiotowej sprawie.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.